

ION CREANGĂ

Păcală

Un negustor, umblând prin mai multe sate și orașe, ca să cumpere grâu, păpușoi și altele, într-o zi ajunse la un pod și când era să treacă văzu un om care se odihnea acolo: acesta era Păcală. Negustorul, voind să afle ceva de la el, ca orice negustor, se apropie de dânsul și-l întrebă:

— De unde ești, măi creștine?

— Ia din sat de la noi, răspunse Păcală.

— Din care sat de la voi?

— Iaca de acolo, tocmai de sub acel mal, arătând negustorului cu mâna spre un deal.

— Bine, dar ce sat e acela? Eu nu-l știu.

— Ei! cum să nu-l știi; e satul nostru, și eu de acolo vin.

— Nu așa, măi prostule. Eu te-ntreb: acel sat pe a cui moșie este și cum îi botezat?

— Doamne! da' nu știi că moșiile sunt boierești și asta-i a cuconului nostru, ce șede la București? Iar satu-l botează popa într-o căldărușă cu apă, cum îi scrie lui în cărți.

Negustorul, privindu-l lung, zise în sine: Mă!... aista-i chiar Păcală.

— Dar cum te cheamă pe tine?

— Iaca!... ce mă întreabă. Mă cheamă ca pe oricare: vină-ncoace, ori vin-aici!

Negustorul începu a-și face cruce ca de naiba și iar îl întrebă:

— Dar cu chemarea împreună cum te mai strigă?

— Iaca așa: vino! u! mă! răspunse Păcală.

Negustorul începu atunci a râde și zise: ce prost! Apoi îl mai întrebă:

— Dar ce bucate se fac acolo la voi?

— Mai mult terciu cu mămăligă mâncăm, zise Păcală.

— Înțelege-mă, prostule! Nu te întreb de bucate ferte.

— D-apoi de care bucate mă-ntrebi?

— Te-ntreb dacă s-au făcut la voi grâu, orz și altele.

— Da, s-au făcut până la brâu, răspunse Păcală.

— Nu te-ntreb de înălțime, că doar n-am nevoie de paie pentru boi, ci aş voi să ştiu ce feliu este la voi grăuntele orzului.

— Să-ți spun, dacă nu știi, zise Păcală. Grăuntele orzului este lungăreț, îmbrăcat c-o coajă cam gălbie și c-o țapă în vârf.

— Bine, știi de astea; dar spune-mi ce fel se vinde, că aş voi să cumpăr și eu.

— De! nu știi dumnia-ta ce fel? Unul dă grâul ori orzul, și altul îi dă bani: galbeni, napoleoni ori altăceva.

— Nu mă-nțelegeși nici asta; eu te-ntreb: cum se dă?

— Bre!... Nici asta n-o știi. Să-ți spun eu: iei banița ori dimerlia și pui în ea pân-o umpli cu vârf, apoi cu coada lopeții o razi ș-o torni în sac, pe urmă iarăși o umpli și tot asemenea faci.

— Eu nu te-ntreb asta, om fără cap ce ești!

— Dar ce fel mă-ntrebi? zise Păcală.

— Cu ce preț se vinde chila ori banița; câți lei?

— Așa cum te-nvoiești; și câți lei dai atâta iei.

Negustorul, supărat, îl mai întrebă:

— Neghiobi ca tine mai sunt acolo-n sat?

— U! hu!... este badea Mușat, badea Stan, Neagu, Voicu, Florea, Soare, badea Bran, Coman și alții.

— Ho! mă, destul! Dar cine este mai mare decât toți la voi în sat?

— Cine-i mai mare? Badea Chițu; el este mai nalt decât toți; e atât de lung, încât mai n-ajungi cu mâna la umărul său.

— Bre!... proastă lighioaie mai ești! Nu te-ntreb așa.

— Dar cum? zise Pâcală.

— Eu îți zic: pe cine ascultați voi aici în sat?

— I! ha! auzi vorbă! Ascultăm pe lăutarul moș Bran; când începe să cânte, tot satul stă cu ochii și urechile țintă la el.

— Nu zic așa, măi nătărăule! Răspunde-mi odată cum te-ntreb.

— Ei, cum?

— Eu te-ntreb de cine aveți frică aici în sat mai mult.

— Văleu, maică! Ia, de buhaiul lui moș popa, mare frică mai avem, mămulică. Când vine sara de la păscut, fugim de el care încotro apucăm; că atât e de înfricoșat, de gândești că e turbat; când începe să mugească, sparie chiar și copiii din sat.

— Mă!... da'! ce namilă de om ești tu? Nu cumva ești vrun duh rău, frate cu Mează-noapte sau cu Spaima-pădurei?

— Ei, Doamne! De ce mă-ntrebi, când mă privești? Ce? Nu mă vezi că-s om ca și dumniata: cu cap, cu ochi, gură, nas, mâni și cu picioare, mă mișc și mă uit ca toți.

— Așa te văd și eu, dar ai minte și simțire abia ca un dobitoc. Ia spune-mi, zău: aveți butnari sau dogari în sat la voi?

— Avem.

— Na cinci bani, și du-te să-ți puie doagele ce-ți lipsesc.

Prostia din născare, leac în lume nu mai are; ea este o uricioasă boală, ce nu se vindecă în școale, ba nici în spitale.

